

[Udenrigsministeren.]

Det ærede medlem hr. Poul Møller pegede på, hvilke konsekvenser der kunne indtræde, såfremt USA uden videre trak sig tilbage fra Vietnam, og jeg kan for mit vedkommende sige, at det er vor vurdering, at der ligger meget rigtigt i det, det ærede medlem hr. Poul Møller sagde. Hvis man tænkte sig, at USA uden at have sikret sig mod, at andre trængte ind i området, øjeblikkelig eller i løbet af meget kort tid trak sine tropper tilbage fra Vietnam, må man se i øjnene, at så ville Sydvietnam ikke blive en fri og uafhængig stat, men en stat, der de facto blev behersket umiddelbart fra Hanoi, men i høj grad fra Peking.

Man må endvidere være klar over, at med den vældige guerillaagtige aktivitet, der allerede foregår i lande som Thailand og Burma, og med den store politiske ustabilitet, der næsten nærmer sig og i visse tilfælde er borgerkrigs-lignende tilstande som i Laos og Cambodia, ville en amerikansk tilbagetrækning i løbet af forbausende kort tid gøre hele dette område til et fra Peking politisk og sandsynligvis også militært domineret område. Det betyder, at Malaysia, som i forvejen står i en overordentlig vanskelig situation over for det meget store Indonesien, næppe heller ville kunne opretholde en status som en fri og selvstændig stat.

Som jeg tror det ærede medlem hr. Poul Møller sagde det, betyder det, at Pekings magt vil række frem til Indiens grænser, og jeg tror, de ærede medlemmer vil forstå, at hvis denne udvikling får lov til at foregå, så rykker vi den tredje verdenskrig foruroligende nær, og så er det noget, der kommer til i allerhøjeste grad at vedrøre os alle sammen. Derfor må man efter min opfattelse ikke letsindigt betragte det, der i øjeblikket sker i Vietnam.

Det, vi derimod må fastholde, må være, at en militær løsning er der ingen udsigt til i Vietnam, hverken for USA eller for Nordvietnam, Peking. Det, der må til, er en politisk løsning. Denne politiske løsning må skabes gennem forhandling, og det, vi som allierede af USA derfor må ønske at USA gør, er, at det erklærer sig både i ord og i praksis villig til at forhandle om en fredelig udgang af Vietnamkonflikten. Det har USA gjort. USA har tilbudt disse for-

handlinger og gjort det uden forhåndsbe- tingelser, uden forhåndsforudsætninger, ind- budt til frie drøftelser om en politisk løsning af Vietnamspørgsmålet. USA har som ud- tryk for, hvad man mente ville være en rigtig løsning, acceptere, at et sådant Sydvietnam — eller et forenet Vietnam, hvordan det nu kunne blive — kunne blive et neutralt, ikke-engageret område, men det forudsætter naturligvis, at det er neu- tralt eller ikke-engageret til begge sider, ikke kun i forhold til den vestlige verden, men også i forhold til den kommunistiske verden.

USA har på et vist tidspunkt, efter at vi havde drøftet dette spørgsmål på NATO- ministermødet, og efter at vi fra forskellige sider havde henstillet til USA at standse bombardementerne af Nordvietnam — jeg tør ikke sige, det var derfor, man gjorde det — i en periode standset bombardemen- terne af tilførselsvejene fra Nordvietnam, og samtidig tilbød USA gennem forskellige kanaler konkrete forhandlinger med rege- ringen i Hanoi, med Peking, men det blev, jeg tør endda sige på en meget hånlig måde, afvist fra disse to hovedstæders side.

Vi kan derfor i vor vurdering af det, der er sket, ikke lade være med at tage hensyn også til disse kendsgerninger. Det er klart, at vi alle sammen må være rystede over, at krig stadig kan foregå, og det er utvivl- somt en overordentlig hård, brutal og blodig krig, der foregår i Vietnam; men man må tage de faktiske politiske forhold i betragtning, når man skal prøve på at vurdere det, der her sker, og den udvikling, der kan komme, alt efter hvilken løsning der bliver fundet på dette problem. Og løsningen må altså være en forhandlings- løsning, der skaber politisk basis for Viet- nams eksistens som en fri og selvstændig stat uafhængig af pression fra den ene eller den anden side.

Jeg vil i den forbindelse gerne igen minde om, for det hører også med til billedet, at det ikke er USA eller den vestlige verden, der har modsat sig, at FN blev bragt ind i billedet i Vietnam. Det er tværtimod såvel Nordvietnam som Peking, der igen hånligt afviste FN's generalsekretærs anmodning om at få lov til at sende en repræsentant til disse områder, der skulle undersøge, om der var muligheder for at finde frem til en